

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

*Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γήν των Παρθενώνων.*

*Χίλια κ' ένηκόσσια πέντε,
τά μουτούμε κ' έν κουνιζέται.*

Τών ήρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ όνο.

Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέ κα φράγκα καί' άσ τώ χέρι.

*Είς γνάθιν ήρομεν παντός εύμούσου τέλειπ
ότι πωλούμεν σώματα Ρωμούδ' άνελλιπ
μέ την άνάλογον τιμήν κ' όπισος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.*

*Πέντε του μηνός του Μάρτη
κ' έσση του Μπασιλάρι.*

*Πούντος όγδοήντα δύο κ' όκτακόσσια,
τρέχουν' σ'όν παππούλη σ'άν πουλιά' σ'ήν κλώσσα.*

**Σήμερα πανηγύρι
μέσα' σ'τό κοιμητήρι.**

*και βλαχοθήμαχοι πολλοί
τόν γέρο μας τόν μπαμπάλη
συχχαίρουν για την νύξη.*

*—Έλα σ'άν πάντα, Περικλή, σέ τάφους να καθίσωμε
για την ματαιότητα του κόσμου να μεθώσωμε.
—Μερον ό Καρνάβαλος σέ μνήματα γυρίζει,
—Μερον ό Καρνάβαλος έδώ πανηγυρίζει,
και τρέχει κάθε μασκαράς
μέ μάσκα λύπησ και χαράς.*

*Οι πεθαμμένοι' έβρησαν κ' άράξουνε σανίδα...
καλώς την την Σαρακοστή με σκόρδα και κρεμμύδα.
Οι πεθαμμένοι' έβρησαν και ψάλλον την' Ελλάδα.
καλώς την την Σαρακοστή μ' έηλας και φασουλίδα.*

*—Πά την πόλην την ασπην' έλεγούν άγόνων
να τή προύμε χαρικοί σέ μνήματα προύγον,
κ' έδώ' σ'ας πλάκας τας ψυχράς
τάς προσωπίδας τας άηράς
άφησωμεν, έρηση,
μέ σθένος άς κορδώσωμεν
κ' έρπτος άς σταυρώσωμεν
τά εύλίνα μας έρηση.*

*Τά σάββανά των ό νεκροί
τά κάτασπρα τινάζουν,
κ' όλοι μεγάλοι και μικροί
κορδώναρος φωνάζουν.*

*Κορδώναρος άπό παντού,
και τρέχει με λοφά
καρναβαλένον τρακαντού
μέσ' σ'τά Νεκροταφεία.*

*—Όπως μ' άρθεσι να τελώ
ψυχοσάββατον πόρον,
και μεθυσμένος να γελώ
σέ τάφους προπατόρων.*

*Κορδώναρος, σανίδαρος,
φασουλάρος, κρεμμύδαρος,
Κορδώναρος, σκορδώναρος
και κουνιοχαθιάραρος.*

*—Όπως μ' άρθεσι σκελετοί
να παρελαδούν' μπρός μου,
κ' έγώ να ρέγνα κοιμφει
του μασκαρέηον κόσμου.*

*Κορδώναρος άκούεται, κ' ήχουν' τώ Κορδωναρο
τά πρόσφατα τή κλέα,
κορδώναρος άκούεται και μέχρι του Τανάρου
και μέχρι του Μαίλα.
Κορδώναρος άκούεται και μέχρι του Γαλού...
καλώς την την Σαρακοστή την πολυκουσετελού.*

*—Πίνε, καμμένε Φασουλή,
πού θέλεις δεικάνει.*

Φ. — "Ελα στένε και σὺ τὸς κροτάφους
καθενὸς κνικαῦ Διογένους,
πλὴν ποτὲ μὴ σιμώνης' ὅτους τάφους,
ποῦχουν μέσα τοὺς πόθους τοῦ γένους.

Μὴ σιμώνης σὲ πόθων μνημεῖα...
δὲν ἔυπνον μὲ βρονταῖς, μὲ σπαθιά,
καὶ μὲ Στόλον κα' Ἀμύνης Ταμῖα...
μόνον τοῦτοι κοιμοῦνται βασιεῖα.

Τοῦτοι μόνον εἰς νόκτας ἐγκάτων
δὲν ἄκοῦθ' ἄλλοσιδεῖς βασιεῖας,
ποῦ σὲ πλάκες βροντᾶνε μνημῶτων
καὶ σκληρῆς λαχαροῦν' λευθορῆας.

"Ελα στένε σὰν Βάχχος μὲ κλήμα
Σελήνης τῶν Ρωμῶν φρενασιμένους,
πλὴν ποτὲ μὴ σιμώνης σὲ μνήμα,
ποῦχει μέσα τοὺς πόθους τοῦ γένους.

Τοῦτοι μόνον εἰς νόκτας ἐγκάτων
δὲν ἔυπνον μὲ κορδόνα κα' ἔλλαῖς,
γισαὶ ἔξερουν πῶς θάβρουν' μπεροστὰ των
παχυδέριμαν μονάχα κοιλιᾶς.

II. — Πειάξερ' ἐκ τῶν τάφων, ὃ φίλοι τεθνεώτες,
να' ὄητε κεχρηγῆτες
μὲ ζωντανούς ἐκθάμβους
τοὺς νέους· μας θριάμβους.

Ἐλγ' ἐκλογὰς ἐοχάτους
τὸ τιμημένον κράτος,
κα' ὁ Νίκος ὁ Λεβίδης ἐπονομάσθη τώρα
Φόικτος καὶ λιποτάνης, Μαρίνα καὶ Πανδώρα.

"Ἴσως καὶ σεῖς ν' ἀκούσατε τὸν βρυχηθῆν ἐκεῖνον,
ἴσως καὶ σεῖς ν' ἀκούσατε τὸν μαυρισθένταν θρηῖνον.
"Ἴσως καμπόσι κα' ἀπὸ σᾶς τοῦ τάφου τὴν σιγὴν
κρυφὰ κρυφὰ ν' ἀφίσατε,
καὶ μὲ σ' τὴν ἐκλογὴν
μὲ ζῶντας νὰ ψηφίσατε.

Πατριώτης διαν εἰσαι
γὰ τῆς κλίπτας συγμινεῖσαι
καὶ παθαίνεις καὶ πονεῖς,
καὶ κεχρὸς δὲν λημονεῖς
τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου,
καὶ κεχρὸς σὲ γαλβανίζει
μὰ φρονί, ποῦ ξεφρονίζει·
πρὸς ἀγῶνας προαλείφου.

Χαῖρε, πατριωτισμέ,
τῶν Ρωμῶν καθήμιον πρῶτων,
μὲνε κῆρε καὶ δεσμὲ
ζωντανῶν καὶ τεθνεώτων.

"Ελα νῖνε, Φασουλίη,
καὶ φανὸς μικρῆς δεινός...
νέα φάλαγμα Βουλῆ
πρὸς τὰ μέσα τοῦ μῆνός.

Πῶς λυποῦμαι τοῦτους βλους
τοὺς νεκροὺς τοὺς δυστυχεῖς,

δπου γὰ στρατοὺς καὶ στάλους
δὲν θ' ἀκούσουν προσεχεῖς.

Ἄν μὲ μέλει να πεθάνω, δὲν μὲ μέλει να χαθῶ,
πλὴν μὲ μέλει ποῦ γὰ πάντα τὴν Βουλὴν θὰ στερηθῶ,
ποῦ πατέρας δὲν θὰ βλέπω μαλλιαροὺς καὶ φαλακροὺς
να ξεπλόωναντα' στὰς ἔδρας καὶ να κάνουν τοὺς νεκροὺς.

Φ. — "Ὡ σεῖς νεκροί, τοῦ Μοῦικδεν ἐκρυεῖθ' ἡ πόλις
μὲ τρομερὰν σφαγὴν,
κα' στῶν Λιποπῶτων τοὺς Ὀθονοὺς χθὲς μόλις
εἶχαν διαλογὴν.

Κι' ὁ Θεοτόκης σοβαρός,
ἀλλὰ καὶ λίαν λαρός,
χωρὶς τὰ ποτελέσματα τῶν Ὀθονῶν νὰ μᾶθῃ
μὰς κόπρασ' ἔδω πέτρα,
καὶ τὸν περικύκλωσαν ἀποτυχόντες· Ἄθου
καὶ φίλοι μὲ γαστέρα.

'Αγαπήτε Κορφήτη,
χιλῆας φοραῖς σπολλάτην,
ποῦ βλέπει τὴν μαυρίλα, μὰ δὲν τὴν ἔχεις ἔνοχα σου,
μῆτε γι' αὐτὴν να θόλου χαλᾶς τὴν Ζαχαρένα σου.

Σὺ δὲν ψηφᾶς τῶν ψήφων τὴν μαυρὴν δυστυχία,
μὰ μὲ τὸ σαρκινοῦκά σου
καὶ μὲ τὸ μπαστονοῦκά σου
σ' τὸ Ζάππειο πηγαινεις κα' σ' τὴν Λενδροστοχία.

"Ἀφθονα βροσκουν πάλιν οἱ κόρακις ἐδέσματα
μέσα σ' τῆς Μαρτινορίας τὸ σαρκοφάγον χόμιμα...
πλὴν καὶ τῆς Ἀργυθέας ἀργῶν τὰ ποτελέσματα
καὶ βουλευτὰ Καρδίτης δὲν ἔγιναν ἀκόμα.

Μ' αἶμα κάθε γῆ μονοκνεῖ,
μὰ δὲν ἔξερὸ πῶς ἐσιτάη
να μαυρίσουν τὸν Κοκκίβη,
να μαυρίσουν τὸν κῆρ Σιάθη.

Τὸν Νοτζί καὶ τὸν Ὀργίμα
χαριετῶ μετὰ δειλιάς,
μὰ καὶ τὸ φρικώδες δρᾶμα
δὲν ἔσχῶ τῆς Τριφυλλίας.

Κι' ὁ Κοκκίβης ὁ καῖνέτος
ἀνεπίστως μαυρισμένος.
Κι' ὁ κῆρ Σιάθης παραδόξως
ποτισθεῖς μὲ μαῦρον ὄξος.

Πορὸς δὲν ἔχασε τὸν ναῦ του
κα' εἶναι τώρα σ' ἀσιστὰ του...
μνημονεύσομαι καὶ τοῦτου
τοῦ κληθέντος ἀποστάτου.

Ἐδῶν τὸ ψυχροσάββατον, κολλήγα μου μετρη...
γὰ κῦταξε τί σκέλεθρα σιμώνουν κοῦτσα κοῦτσα...
βεβαίως θὰ δίσσεις τοὺς τάφους σας, νεκροί,
κι' ἡ τόσοσ ἀπροσδόκητος μαυρίλα τοῦ Πλατοῦτα.

Κρίμα ποῦ Καθμεῖα νῖνη σ' τὸν Πλατοῦτα διεγέλα...
πάνε τόσα σῦρε κα' ἐλα.
"Ἡ κοιλὴς ἡ τῶν Ἀργεῖων τί τραλλοὺς δὲν εἶδε κάμους,
τί καὶ τοῦτα, τί καὶ τᾶλλα...

κρίμα ποτέ γαρ' ὅτις δρόμους
μὲ ξεφουρητὰ μεγάλα :

Τοῦ Πλατούτσα τὸ και τὸ
πάει μία κ' ἑκατό,
πλὴν κατόπιν τῆς ἀσπίδος τοῦ κυρίου Πολυγένη
πόσο τέχα νὰ πηγαίη :

Π.—Τι σφαγείον εἰς τὸ Μοῦδικον, τί σφαγείον' στὸ Φουσοῦν,
καὶ τοσοῦτοι μαυρισθέντες
καὶ θανόντες δοκίμασθέντες
ὀλοένα ξεφουσοῦν.

Τι ψυχροαβράτου θρήνος,
τί φριμάδης κοπετός !..
φεῦ ! ἀπέτυχε κ' ἑμείνος,
φεῦ ! ἀπέτυχε κ' αὐτός.

Ἔρχονται κ' ἀποικιόχοντες' ὅταν νεκρῶν τὸ πανηγύρι,
καὶ βουβοὶ σὰν κοιμητήρι,
καὶ μὴ μούτρο παχομπαῖρι
δρέπουν τῆς ἰγῆς κλιόναρι.

Κ' ἔπο κατφερεῖς ἱεῖας
ἀκατείνουν τὰς πνευμάς,
καὶ θρηγοῦν τὰς τελευταίας
τῶν ἐλπίδων τῶν συμμάς.

Τώρα χάνουν τὸν καιρὸ τους
χασομέρηδες ἄργοι,
κ' ἔβλεπαν μὲς' ἀδνεφό τους
πῶς θὰ γίνων' Ἰπποῦργοι.

"Ελα, Φασουλῆ μου, πίνε,
κ' ἢ Βουλή ποσὸς δὲν εἶναι
Σύλλογος ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν' Ἀκαδημία,
καθὼς ἔδρασκονε κ' ὄ γέρος,
ἀλλὰ πρέπει νάσαι μέγος
πατριωτικῶν τσολεῖδων, ποῦ φερμάρουν τὰ Ταμεία.

Τέτοιος πρέπει βουληφόρος νάσαι πάντα, κουνανέ,
καὶ νὰ κάθουσαι' στὴν κόχη,
κ' ἔταν λὲν οἱ νήσοις ναι
σὸ νὰ λὲς χοριάτος δχι.

Κ' ὄς τοιοῦτος νὰ τιμῶσαι,
τὸν Ταμία νὰ θυμάσαι,
καὶ νὰ πέφτῃς νὰ κοιμάσαι.

Φ.— Μὲ κούραϊς καὶ μὲ νῆματα
πόσοι δὲν προλαβεύονται...
μὲ πόσων πόσων εἰματα
κουλάδες δὲν ἀρδεύονται.

"Ὁ πόσμος εἶναι χασαπὸ...
δὲς μου νεκροῦ κεφάλι
κρῶσι νὰ βάλω καὶ νὰ πῶ
μὲ σένα τὸ βουβάλι.

Κόττα τρεγύρα ζωντανός, ἐυλόσοφς μεγάλε,
καὶ γὰ νερὸ μὲς' στὸ κρῶσι τὰ δάκρυά των βάλε.

Ἡ δόλια μας ἢ μάννα
κυρτὴ καὶ κούρασηνέη

νέα Βουλή φαγάνα
τὸν Μάρτη περιμένει.

Ἄδουε παραμύθια,
προγράμματα τρανά,
καὶ ὄρεται ρεβίθια
καὶ σαρακοστανά.

Φορέστε τῆς σπιρούγια
καὶ βάλτε τὴν στήν κούνια
μὲ τὴν φαγάνα τῆς
νὰ κἀνή νάνα τῆς.

Ἐβάν τὸ ψυχοσάβρατον... ὄωσε μου τὴν μπουκιά,
καὶ σπάσε μου τὸ καύκαλο μὲ νεκρικὴ καυκιά.

Ἔορτὴ τοῦ Ντελνιγιάννη
κί' ὅπου τοῦ πονεὶ νὰ γζάννη.

Ἐρχομαί κι' ἔγὼ σιμά σου,
γέρο, ποὺ γεραίρωσαι...
Θωδωράκη, τὸνομά σου
νὰ τὸ ξαχαίρωσαι...

Νίση σ' ἔστειλε τελεία,
Στρατηλῆτι Κορθοῖ,
καὶ τὰ πρῶτα μεγαλεία
σ' ἔξαυτέτησαν ξανά.

Τὶ πανήγυρις χρυσοῖ !
νέον σφρίγος, νέα δράσις,
καὶ στεφάνια, Μωϊσθί,
δρασκελῆς γιὰ τὰ πέρασῆς.

Νὰ ζήσης χίλια χρόνια
καὶ νάσαι μὴ χαρά,
γερός σὰν τὰ καθρόνηα
καὶ σὰν τὰ πατερά.

Νέας οἰκονομίας
νὰ φέρῃς ἀνηγείς,
κι' ὅμως ἐκ βουλιμίας
νὰ μὴ βογγᾷ κανεὶς.

Στρατῶν καὶ στόλων νέων ἢ δράσις ν' ἀνυμνήται
κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ μᾶς,
κι' ἐν τοῖσις ὁ Ταμίσις ποτε νὰ μὴν ἀνηγῆται
νὰ κἀνή πληρωμάς.

Τὸ μεγάλο τὸνομά σου
νὰ τὸ χαίρωσαι, παπποβλή...
μὲ τὸ νέον πρόγραμμα σου
χόρτασε μὰς νοποποβλή.

Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου
πρὸ τοῦ λάμποντός σου θρόνου
γόνυ ταπεινὸς νὰ κλίνω
κι' ὄλο νὰ σὲ μεγαλύνω.

Χαίρε, δένδρον εὐθαλές,
ποῦ πολυκαρπον ἐφάνης...
σ' ἔξυμνῶ γι' αὐτὰ ποῦ λές,
πρὸ πολὺ σὰν δὲν τὰ κἀνης.

Καὶ τοῦ χρόνου σὰν καὶ τώρα... νέα νίκη καὶ μεγάλη...
σὲ συχαίρουν κι' Ἀγγλοῦλλοι,
κι' ὁ Ρεβίνθης τῆς Σερίφου σὲ συχαίρει φιλογερός,
ἀν κι' ἀπίστευς σκληρῶς,
πλὴν μὲ τοῖτον σὲ συχαίρουν κι' ὅσοι τρόγουν ἔρεβινθούς
καὶ σὲ θεωροῦν ὡς μίτον' στῆς κοιλιάς τοὺς λαθερινθούς.

Τῶ στρατηλῆτι Θεωδωρῆ τὴν νικητήρια
καὶ τοῦ Ρεβίνθη τὰ θερμὰ συχαρητήρια.

Ἐκαμψαν Βλαχοδήμαρχοι τὴν εὐχή των,
κι' ἔγὼ μ' αὐτοὺς προσκίλιω καὶ συχαίρω σε,
μὰ σὺ κρατῶν σασὶ' ἀκατημάχτην
τὸ κράτος ἐκ κινδύνων ἐλευθέρωσε,
νὰ κρᾶξουν ὅπως πρὶν πλειοψηφίαι :
χαίρε καὶ τὴν, ἀνέμψευτε τυμπά.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πάστε τῶν Ἑλληνοπαίδων τὰ μεγάλα πορραμύθια,
ποῦ παρόμοια δὲν βγήκαν μίτρη σημερον ἀθήθεια,
τῆς κυρίας Ἀρουσῆς τῆς Παπαδοπούλου κι' ἄλλο
νέον ἔργον ἀξίων τῆς, ποῦ κι' αὐτὸ δὲν ἀμφοβύλλω
πρόξενον θὰ γίνῃ πάλιν χρησιμότητος πολλῆς...
τόμους τρεῖς θ' ἀποτελεῖ γλαφυροὺς κι' αὐτοτελεῖς.
Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη κατ' αὐτιάς,
εὐπὸ τὴν σκιάν ἐλαίας μὲ σελίδας ζηλευτιάς,
μὲ διδάγματα γενναῖα καὶ μὲ πλοῦτον φαντασίας
καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας κατὰ πάντα θαυμασίας.

Ἐίχα καιρό, μωρὲ παιδιά, νὰ ψάλλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατόστημα τὸ κοσμοξικονοσὶ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατόστημα τοῦ Παπαπαϊδοῦνου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κἀνε πραιτενοουστάνου,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φρεγυβολεὶ καὶ ἄμπεται,
κι' ὅποιος τὸ βλεπῆι σταματᾷ καὶ θέλει μῆσα νάμνη.
Τὰ χελιδόνηα, βρε παιδιά, μὰς ἤλθαν τὸ Μαρηάτικα
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ροῦχα τὰνοῦξάτικα.
Τὰ χελιδόνηα κελαιοῦν καὶ τῆς φραγκῆς των πτήθουν,
κι' ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς Ἐγυνοχολὸ θὰ γίνουσι
ἀσπεύουσιν στοῦ κατόστημα τοῦ Γεωργίου μὲ παρὰ
τὰ καταλάβουν τι θὰ πῆ βελίδα μὴ φορὰ.
Ἔβιαι τεχνίσις θαυμασὸς ὁ Παπαπαϊδοῦνου
καὶ γιὰ τὸ Ἀλάπια τὸ κορμί καὶ γιὰ τὸ Καραπάνου.

